

Kiváló szegedi pedagógusok

Mint lapunk más helyén közzeltük: idén három szegedi pedagógust tüntettek ki kiváló címmel: dr. Török Lászlót, a Tisza-parti gimnázium és vízügyi szakközépiskola igazgatóját, dr. Szörényi Józsefnek, a II. számú Ságvári gyakorló általános iskola tanárát és Somkúti Józsefnek, a Madách utcai általános iskola tanítónőjét.

Dr. Török László

szülők gyereke; az első generáció, amely tovább tanult. Többségük, még hozzá nagyon jelentős többségük érettségi után szakmunkásként helyezkedik el. A továbbtanulók kevesebben vannak. Az iskola eredményei azonban e tekintetben sem jelentéktelenek. Tavaly, 1969-ben, továbbtanulásra jelentkezett diákjaik 69,7 százalékát vették fel. Ez volt tavaly a legjobb szegedi eredmény!

— Ez a munka — mondja az igazgató — szerintem a legfontosabb. Az iskola kultúrpolitika jelentősége éppen ebben, a szakmunkásképzés minőségi alapjainak megteremtésében, illetve elősegítésében mutatkozik meg mindenekelőtt.

Ez a gimnázium. És a vízügyi szakközépiskola?

— Az itt végzett tanulók 80 százaléka a szakmában helyezkedik el, s akárcsak a gimnáziumban végzetek, úgy tapasztalom, megbecsült dolgozók. Most derekasan kivették részüket az árvízvédelemből, amelyben egyébként jelenlegi tanulóink is részt vettek. Végzett és már munkába állt diákjaink árvízvédelmi tevékenységéről elismeréssel nyilatkozott Vágás István, a vízügyi igazgatóság osztályvezető főmérnöke, a védekezés egyik irányítója.

— A kitüntetés elsősorban a tantestületi munka elismerésének tekintem. Tanári karunk fiatal pedagógusokból áll — 30 év az átlagéletkor —, s megítésem szerint jól összeforrt, aktív, munkaszerető kollektíva. Minden eredményünk az ő munkájuknak köszönhető.

Somkúti Józsefné

tételeként tapasztalni ezt a rendet, fegyelmet.

— Aki pedagógus, az nem gyárthat „selejtet” — mondja —, hiszen a legnemesebb anyag formálódik a

tanítók, tanárok keze

nijüket hosszú évek múlva is nagyon szerető-tisztelő diákok vitték magukkal az

— Szörényiben egy igazán kiváló tanító kapta meg a „selejt”. Fegyelmezett, jól felkészült, egykori tanító né-

Dr. Szörényi Józsefné

Aki ismeri dr. Szörényi Józsefnét, a II. sz. Ságvári gyakorló magyar szakos tanárát, nagyon jól tudja, hogy sokrétű pedagógiai munkájának alapelve a szeretet. Ez az érzés vezeti tanári tevékenységét immár 22 esztendő, 1948 óta, ez az érzés ad erőt ahhoz, hogy a napról napra gondolkodásokon felmélkedve mindig megújuló hittel lásson munkához.

— Ha újra kellene vagy lehet kezdeni, ismét tanár lennék — mondja.

Szörényi Józsefné mindenekelőtt szereti szaktárgyát, a magyar nyelvet és irodalmat. Eredeti képessége szerint ugyan magyar, történelem, német szakos tanár, de 1952 óta, amióta a gyakorló iskolába került, kizárólag magyart tanít. Kifejezetten ismeri a tárgy irodalmát, módszertanát, s a legfőbb feladatának azt tekinti, hogy tanítványaival megszerettesse — itt ismét a szeretetbe ütközzünk! — az irodalmat, hogy olvasó gyerekekké nevelje őket. Ez nem olyan könnyű; gondoljuk csak meg, mennyi időt von el a tanulóktól például a televízió.

Legjobban mégis a gyerekeket szereti.

— Úgy gondolom, minden gyerek egy kicsit az enyém is, nemcsak a szülőké. Vannak olyan szülők, akiknél én többet tudok foglalkozni a gyerekekkel. Mindennap legalább egy órát tanítom őket. Sok szülőnek nincs ideje arra, hogy ennyit foglalkozzon a gyerekekkel.

Szörényiné szakvezető tanár. Egyik legfontosabb feladata, hogy a tanárjelölt egyetemistákat bevezesse a szakma titkaiba. De nemcsak ez. A pályát, a pedagógus hivatást is meg kell szeretetnie. A pályától — tudjuk — néha még a tanárszakos egyetemisták is idegenkednek, különösen a fiúk. Aztán jön a gyakorló év, megismerik az iskolát, a gyerekeket, a hivatás értelmét, szépségét és nehézségeit, hallgatják a Ságvári gyakorló tanárainak szavait, és — sokan megváltoztatják elhatározásukat. Jelenneknek tanárnak.

A szeretet: banálisan hangzó szó. Pedig — egyetlen ember példája bizonyítja — a szeretet erő is. Magunk és mások magatartását formáló erő.

Félvezető mint plazmamodell

A Szovjet Tudományos Akadémia fizikai-technikai

intézetének és atomenergia intézetének kutatói az áramhordozók mágneses tér hatására félvezetőben és plazmában történő mozgásánál eddig ismeretlen effektust észleltek. Kiderült, hogy a germánium félvezetőn, a mágneses erővonalak mentén végighaladó áram ingadozik, a félvezető pedig vál-

Film-hősköltemény Szevasztopol védőiről

Szevasztopol elővárosaiban rista beavatkozók elleni harc-

Leon Szaakov rendező a „Szevasztopol védelme” cím-

mű új, színes, szélesvásznú filmet forgatja. A sajtó képviselői előtt a rendező ismertette az új filmre vonatkozó gondolatait. Szaakov a háború éveiben katonai filmoperatőrök csoportját vezette, sok fronton volt, közvetlenül részt vett a hit-

cokban.
A film szcenáriumát szigorúan dokumentális alapon áll, a vásznon bemutatják a város három ostromát és a győzelmes ütközetet, amelyben a hitleristák teljesen szétzúzták. A film főhőse a szovjet nép, a forradalmi hattyetlenül részt vett a hit-

A raktárosok leltárfelelőssége

A kormány május 21-i üléséről szabályozta a raktári dolgozók leltárhátlányért való felelősséget, egyúttal hatályon kívül helyezte a kérdést szabályozó, 1952. évi minisztertanácsi rendeletet.

Az új jogszabály hatékonyabban védi a társadalmi tulajdont, számol

a vállalatok megnövekedett önállóságával és a részletekbe menő adminisztratív előírások mellőzésével az új gazdasági reform körülményei között kialakított anyagi érdekeltiségi rendszerre támaszkodik.

Az új jogszabály ezért csupán a dolgozók jogos érdekeinek védelme szempontjából legszükségesebb rendelkezéseket szabályozza és a kollektív szerződésre, illetőleg a vállalatnak a raktá-

rossal kötött munkaszerződésére bízva a részletekért felelős. Ez azért is fontos, mert az új kormányrendeletet alkalmazni kell vállalatoknál, költségvetési szerveknél és szövetkezeteknél.

A kormány rendelete mindenekelőtt meghatározza a felelősségre vonás feltételeit.

Kimondja, hogy a raktári dolgozó csak akkor felelős a hiányért, ha a reá bizott vagyontárgyak kezelésére, tárolására elhatározott, zárható helyiség vagy terület áll rendelkezésére, ha a raktári készletet az erre vonatkozó szabályok szerint adták át megőrzésre, s ha a leltári időszaknak legalább a felében és az időszak végén is a raktárban volt beosztásban.

Meghatározza a jogszabály a dolgozó felelősségének felső határát is: ez egyhavi átlagkeresete. Ha azonban a raktározás rendjének biztosítása szükségessé teszi — például a raktárban igen jelentős értéket kezelnek és a vállalat a raktározás technikai, anyagi feltételeit megfelelően biztosítja —, a kollektív szerződés ennél magasabbban is megszabhatja a felelősség felső határát, azonban

ez ilyenkor sem haladhatja meg a dolgozó háromhavi átlagkeresetét.

A vállalati kollektív szerződés határozza meg például, hogy milyen beosztásban dolgozó raktárosok felelősek anyagilag a hiányért.

Ősz Ferenc:

Nyomoz a város

2.

— Hadnagy elvtárs, kérek engedélyt jelenteni. Egy lány van itt — lépett a szobába Sipos tizedes, a hadnagy közvetlen munkatársa. Róla annyit kell tudnunk, hogy Sipos öreg rendőr volt, már tizenöt éve viselte az egyenruhát. Pontos, fegyelmezett beosztott volt, nem túl nagy szellemi képességekkel. Jámor, békés természetű ember volt ez a Sipos, aki néha meg is sajnálta ügyfeleit. Mesélik, hogy egy fiatal hulangánnak rántott csírkét csempészett a fogdába, mert nagyon hasonlított a fiára, akit az ellenforradalmárok öltek meg.

— Küldje be — mondta Kovács. Belépett Zakariás Ildikó.

— Kéremszépén... én visszavonom a feljelentést.

— Maga megőrült?

— Az úgy van... Szóval, nekem udvarol egy német fiú... Talán el is venne feleségül. De ha ezt megtudja, egyből otthagy.

— Nem tudja meg. Ügyét diszkréten kezeljük.

— Itt mindent megtudnak. Azt is tudják, aki nem tett feljelentést.

— Van ilyen is?

— Persze... Töröknét is megtámadta a szatír. Össze-vissza marcangolta.

— Tudja, hol lakik ez a Törökné?

— Tudom, de ígérje meg, hogy nem mondja el, hogy tölem hallotta...

— Sipos elvtárs — szólott ki Kovács hadnagy. Hívassa be Török Dezsőné, Kossuth utca 17. szám alatti lakost...

II.

— Ezt kikérem magamnak! Jelentést fogok tenni. Beidézik az embert, mint egy bűnözőt — haborgott Török Dezső.

— Kérem, mi a feleségét keréttük, hogy legyen segítségünkre egy bűnügy felderítésében. Ez állampolgári kötelessége.

— En nem akarok vallomást tenni — sirt Törökné.

— En elmondom, kérem... — készségeskedett Török. — Az úgy volt, hogy én Debrecenben tartózkodtam. Hazajövök, hát látom, hogy Icu nyakán véraláfutások vannak... meg lejjebb is. Persze, hogy kérdőre vontam. Először hallgatott, aztán sírva elmondta, hogy amikor a gyárból jött haza, megtámadta a szatír...

— Mikor történt ez? — fordult az asszonyhoz a hadnagy.

— Kedden este... 7 óra felé...

Kovács a jegyzeteibe nézett. Pontosán ebben az időben történt Zakariás Ildikó megtámadása is.

— Biztos a dátumban?

— Egészen biztos kérem... En szerdán jöttem haza, és akkor már így volt. De ugyebár, mi nem akarunk részt venni ebben az ügyben. Rajtuk röghögne az egész város. Szegény feleségem már így is teljesen kikészült idegileg...

— Kérem, hagyjon magunkra a feleségével...

— Hogy képzele... Nekünk nincs titkunk egymás előtt...

— Ez természetes — érvelt Kovács. — Na, de az orvoshoz sem mehet be, amikor a feleségét vizsgálja...

— Meg akarja vizsgálni? Hüledezett Török.

Tíz perc alatt azért megértette, hogy a rendőrség az ilyen ügyeket annyira bizalmasan kezeli, hogy még a férj sem vehet részt a kihallgatásokon. Végül kiment.

Kovács ránézett az asszonyra:

— Nincs valami mondanivalója?

— Izé... szóval... az úgy volt... Tetszik tudni volt egy kis félreleépésem... Ha a férjem megtudná, megölné, vagy ami rosszabb, elhagyna. Pedig én csak őt szeretem. Aldott egy ember. Ez nem kocsimázik, egy fillérgy haza-hozza a pénzt. Az a másik egy részeges, ócska csavargó, egy...

Kovács belefojtotta a szót. Az asszony a nyakán levő keresztre akarta megesketni, hogy soha nem mondja el a dolgot senkinek.

A hadnagy újra az iratokba temetkezett. A tettesre egyetlen jellemzőt talált: mindkét esetben azzal fenyegette áldozatát, hogy „hazavág-

ja”. Ezt a nyomot egészen eddig nagyra értékelte, amíg nem hallotta, hogy az udvarukban levő kislány egyetemi évfolyamtársának úgy számolt be a kollokviumáról, hogy „a prof. hazavágta”, amit úgy kell érteni, hogy megbuktatta.

Átnézte a járásban levő büntetett előéletűek anyagain. Előkerült Sziszik Jenő aktája, akit néhány évvel ezelőtt közszeméremérsítés és erőszak miatt ítéltek el. Sziszik egy éve szabadult és ismét a környéken él. Kocsiba ült és meglátogatta a férfit. Mint mondta, csak egy kis beszélgetésre jött.

— Ne akarjon engem átvenni a hadnagy úr. Van magának kívül beszélgetni. Ha engem egy zsaru... izé... rendőr keres, az haza akar vágni. Pedig most olyan ártatlan vagyok, mint a hadnagy úr.

— Bejön velem a kapitányságra — harapott rá a „hazavágásra” Kovács. — Ez ügyben tanúként szeretném kihallgatni.

— Hány váltás fehérműt vigyek? — kérdezte Sziszik szkeptikusan és néhány inget belegyúrt a kéznél levő kis fakofferbe.

Kovács behívatta mind a két sértettet. A nőket háttal állította Szisziknek, akinek el kellett suttognia a következő mondatot: „Ha megszólalsz, hazaváglak”. Ezután a nők megfordultak és szemrevételezték a férfit. Mindkettő állította, hogy támadójuk ennél erősebb, magasabb volt és másként is beszélt.

Sziszik boldogan indult haza. Eddigi praxisában még úgysem fordult elő, hogy ártatlanul gyanúsították.

Aztán Sipos jelentette, hogy egy újságíró van itt a megyei lapból. Szárai László volt az illető, a lap nagyhírű riportere, aki eredetileg a város egyik tsz-éről akart riportot írni. Az irodában azonban nem volt senki. Az egész vezetőség a határt járta, ehhez azonban Szávainak nem volt kedve. Viszont meghallotta a szatírügyet. Nosza, ez az igazán jó riport — futott össze a tinta a tollában.

— Sajnos, semmiféle felvilágosítást nem adhatok. Az úgy nyomozás alatt van...

— Ez természetes. De arról beszélhetne, hogy mi történt. A városban mindenütt ez a téma...

— Más dolog pletykálni és más hivatalosan nyilatkozni — jelentette ki Kovács hadnagy.

(Folytatjuk)